

Evangelí del dissabte de la setmana VI de Pasqua: en nom meu

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana VI de Pasqua. “Aquell dia demanareu en nom meu”. Preguem amb més fe el parenostre, la pregària que va compondre el Senyor per a nosaltres, demanant amb fe a Déu, en nom de Jesús, que sempre i en tot fem la seva voluntat.

Evangelí (Jn 16, 23-28)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

En veritat, en veritat us ho dic: tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Fins ara no heu demanat res en nom meu; demaneu i rebreu, i la vostra alegria serà completa.

Us he parlat de tot això amb imatges, però arriba l'hora que ja no us diré res més valent-me d'imatges, sinó que us parlaré del Pare amb tota claredat. Aquell dia demanareu en nom meu, però us dic que no hauré de pregar al Pare per vosaltres: és el Pare mateix qui us estima, ja que vosaltres m'heu estimat i heu cregut que jo he sortit de Déu. He sortit del Pare i he vingut al món; ara deixo el món i me'n torno al Pare.

.....

Comentari

En la seva predicació, Jesús va emprar diverses comparacions per

exhortar a la petició perseverant a Déu: la fe com un gra de mostassa, la paràbola de la vídua i el jutge injust, la de l'amic inoportú... Ara, sense comparacions, revela que tota petició ha d'anar adreçada al Pare en el nom de Jesús. Els deixebles es quedarien sorpresos en escoltar “en nom meu”. Era com dir-los: “Jo soc el Nom de Déu”. En Ell tenen el Fill de Déu, que està en plena comunió amb Déu Pare. Així ho ensenyava Sant Pau a Timoteu: “Hi ha un sol Déu; hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist” (1 Tm 2, 5).

Els deixebles, sobretot en el prec dels Salms, ja demanaven confiadament a Déu, el lloaven i li donaven gràcies, invocant el nom del Senyor: “Dono gràcies al Senyor perquè és just, canto al nom del Senyor, l'Altíssim” (Sl 7, 18). “Saltaré de goig i et celebraré, cantaré al teu nom, oh Altíssim” (Sl 9, 3). “Que el Senyor et

respongui el dia del perill, que t'empari el nom del Déu de Jacob. (...)
Uns es fien dels carros, altres dels cavalls; nosaltres invoquem el nom del Senyor, el nostre Déu” (Sl 20, 2.8).
I havien après de llavis de Jesús mateix la millor manera de pregar: “Pare nostre, que esteu en el cel: sigui santificat el vostre nom”. Ara descobreixen que aquest Nom del Senyor és “Jesús”, el que els està parlant, en el qual poden dipositar tota la confiança.

Tota la pregària ha de tenir aquest recorregut: al Pare “per Jesucrist nostre Senyor”, com fem contínuament a la pregària litúrgica. Potser sovint notem que ens falta fe i fem nostra la petició dels Apòstols: “Augmenta’ns la fe” (Lc 17, 5). Hi creix la unió amb Ell, fins a pregar cada vegada amb més convicció: “facis la vostra voluntat així a la terra, com es fa en el cel”. Sant Josepmaria resava sovint, i va deixar

escrita amb èmfasi, aquesta oració de petició: “Que es faci, que es compleixi, que sigui lloada i eternament exalçada la justíssima i amabilíssima Voluntat de Déu, sobre totes les coses. —Amén. —Amén”[1].

[1] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 691.

Josep Boira // jlbarranco - Getty Images Signature

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dissabte-de-la-setmana-vi-de-pasqua-en-nom-meu/> (20/04/2025)